

Pârâul Fermecat

Părăul Fermecat

LYNN AUSTIN

Traducere de Mariana Wilson

Casa Cărtii, Oradea
2015

Copyright © 2011 Lynn Austin

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Wonderland Creek*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Pârâul Fermecat

de Lynn Austin

Copyright © 2015 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUSTIN, LYNN

Pârâul Fermecat / Lynn Austin; trad.: Mariana Wilson. -

Oradea : Casa Cărții, 2015

ISBN 978-606-732-029-9

I. Wilson, Mariana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Traducerea: Mariana Wilson

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Timeia Pop

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

*Pentru Poppy
Nici când uitată
Veșnic iubită*

Lynn Austin este scriitoarea a numeroase cărți de ficțiune biblică și romane istorice, din care s-au vândut deja peste 1,5 milioane de exemplare în lumea întreagă. Având experiență ca profesoară, acum își petrece tot timpul scriind și luând parte la evenimente și conferințe. Opt dintre romanele sale istorice au fost premiate cu Premiul Christy, iar *Tărâmurile ascunse* a fost ecranizat de canalul de televiziune Hallmark. Lynn și soțul ei, care au crescut împreună trei copii, locuiesc în prezent în Michigan.

Capitolul 1

BLUE ISLAND, ILLINOIS
1936

Să fi fost un roman viața mea, nu l-ar fi citit nimeni! Lumea l-ar fi găsit plicticos și previzibil din cale-afară. Aceeași poveste depănată de un milion de ori. Eu însă eram tare mulțumită de viața mea – asta până ce filele poveștii mele s-au întors într-o direcție ce părea să ducă departe de traiul meu fericit până la adânci bătrâneți.

Sfârșitul a venit, cum nici că se putea mai nimerit, la o înmormântare. Nu a mea – n-am decât douăzeci și doi de ani –, ci a lui Elmer Watson. Elmer era un bătrânel de treabă, care frecventa Biblioteca Publică din Blue Island, Illinois. Acolo lucram de un an și jumătate ca bibliotecară. Îl cunoșteam bine pe domnul Watson. Mai bine zis, îi cunoșteam gusturile în materie de cărți și reviste și aveam o stimă enormă pentru preferințele sale literare.

Aflând că înmormântarea va avea loc în acea zi, m-am dus la capela funerară după serviciu și m-am așezat pe rândul gol din spate. Ceremonia era oficiată de tatăl meu, reverendul Horace Ripley. Dar mai întâi a ieșit în față o suită întreagă de rude anoste de-ale răposatului – veri răsăriți peste noapte, fii, nepoți și cumnați – înșirând vrute și nevrute despre cum îl însoțiseră pe Elmer la cumpărături, cum îi vânduseră un cal și alte asemenea banalități. Niciunul nu avea talentul povestirii și cred că n-am fost singura din auditoriu care căsca.

Cum omagiile plicticoase nu mai conteneau, mi-am scos cartea din geantă și m-am apucat să citesc. Eram convinsă că dau dovadă de suficientă discreție, ridicându-mi când și când privirea și încuviințând aprobator de fiecare dată când era elogiată

o nouă trăsătură admirabilă de-a domnului Watson. Aș fi putut adăuga că omul returna întotdeauna cărțile la termen, dar la ce bun să mai prelungesc ceremonia?

Chiar atunci se ivi în spate și se strecură pe scaun lângă mine iubitul meu, Gordon T. Walters, fiu și nepot al antreprenorilor de pompe funebre. Am terminat repede pasajul și am pus semnul de carte înaintea s-o închid la loc.

Mă așteptam ca Gordon să mă ia de mână, dar nu o făcu. Rămase țeapăn lângă mine, cu nasturii de la costumul negru încheiați până sus, de-ai fi putut să juri că era și el la fel de lipsit de viață precum sârmanul domn Watson. M-am uitat la el și am zâmbit, dar el mă privi încruntat și clătină din cap. Habar n-avusesem că-l cunoștea pe răposat, altfel de unde până unde atitudinea lui încrâncenată? Abia după ce se sfârși ceremonia și am ieșit pe o ușă laterală, separându-ne de restul îndoliaților, m-am lămurit ce și cum.

— Ai citit la o *înmormântare*? făcu el oripilat. Cum ai putut, Alice?

— Păi, știi... e o carte foarte bună, am răspuns, ridicând ușor din umeri. Nu m-am putut abține. Voiam să știu ce se întâmplă cu eroina.

— Cui îi pasă ce se întâmplă într-un idiot de roman? Doar nu-i nimic adevărat! Totu-i o născoceală. Pe când o *înmormântare*, Alice, o *înmormântare* e viață adevărată!

Dădea furios din mâini, de parcă vorbele n-ar fi fost de-ajuns ca să-și exprime indignarea. Am vrut să-l iau de mână, dar nu mă lăsă. Sub razele anemice ale soarelui de februarie, stăteam în fața firmei de pompe funebre unde locuia și muncea Gordon – o pereche ciudat de nepotrivită: Gordon, înalt și brunet, eu, mică și blondă. Urmele de omăt presărate prin iarbă se strângeau în mormane murdare lângă spațiul de parcare, unde lumea în haine cernite urca în mașini, ca să meargă la cimitir. Domnul Walters îl mai punea uneori pe Gordon să conducă dricul, dar nu și azi. Gordon își petrecea majoritatea timpului făcând muncă de birou: comandând sicrie, scriind chitanțe și plătind facturi.

— Scuză-mă, i-am zis, dar când o carte e atât de bine scrisă, *mi se pare* întocmai ca în viață și...

— Dar să citești la o *înmormântare*? E o ocazie unică în viață. Elmer Watson nu va mai fi îngropat a doua oară.

— Asta ne-ar mai lipsi, am mârâit printre dinți. Oricum, sunt sigură că pe el nu l-ar fi deranjat. Venea mereu la bibliotecă după cărți. Era un om tare cumsecade.

— Ai fi putut să arăți mai mult respect față de familie.

— Nici n-aveau cum să mă vadă. Am stat pe rândul din spate.

Nu puteam pricepe de ce era atât de revoltat și de ce făcea atâta caz de povestea asta.

— Hai! i-am zis luându-l de braț. Mai bine du-mă acasă!

— Nu.

Îmi împinse mâna la o parte.

— De ce te-ai mai deranjat să vii, dacă n-aveai de gând să arăți respect? Și n-ai arătat prea mult, Alice. Dacă tot voiai să citești afurisita aia de carte, de ce n-ai rămas acasă?

Încercasem până atunci să fac haz de necaz, fiindcă nu vedeam de ce l-ar fi afectat chiar așa. Dar comportamentul lui aberant mă determină să intru în defensivă.

— N-a fost ceva *premeditat*. Mă faci să par un monstru. Am început capitolul la lucru, în pauza de masă, și a trebuit să mă opresc chiar la mijloc după terminarea orei. Toată după-masa am murit de curiozitate... pardon de expresie... să aflu continuarea. Și cum omagiile nu mai conteneau și eram cu mintea tot la personaje, m-am hotărât să arunc o privire și... de unde să știu că voi fi prinsă din nou de lectură? E un roman excelent, Gordon.

El părea surd la vorbele mele, săgetându-mă cu privirea aceea solemnă, adusă la desăvârșire de străbunicii lui și imortalizată în portretele acestora, care atârnavă acum pe holul camerei mortuare.

— Am fost la sute de *înmormântări*, zise el. Și nu exagera, dat fiind faptul că se născuse chiar în apartamentul de deasupra biroului de pompe funebre. Dar n-am mai văzut pe nimeni să citească romane în timpul ceremoniei.

Era furios. Trebuia să iau mai în serios treaba.

— Te rog încă o dată să mă scuzi, Gordon! De-acum înainte am să mă eschivez de la citit în timpul *înmormântărilor*.

— Să te eschi... ce?

— Ziceam că am să mă eschivez de la citit. Înseamnă a evita, a te da în lături de la ceva.

Așteptam de mult ocazia să folosesc cuvântul *a se eschiva* după ce dădusem peste el în revista mea literară preferată și-l căutasem în dicționar. Suna atât de distins, de rafinat, ca vorbitul pe nas sau țățâitul din buze. Și tocmai mi se ivise șansa ideală. De unde să fi știut că asta avea să-l înfurie și mai tare pe Gordon?

— La naiba, Alice! Uneori te porți de parcă ai fi mai bună ca toată lumea.

— Cum adică? Mă faci sclifosită?

— Poate... Dac-aș ști ce înseamnă. Înseamnă cu nasul pe sus?

— Ascultă, nu-i vina mea că am un vocabular bogat. Mi l-am însușit citind.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că poate citești prea mult?

— Dar e absurd, am chicotit. Nu ai cum să citești prea mult. E ca și cum ai zice despre cineva că respiră prea mult.

Gordon oftă și umerii i se încovoieră. Clătină din cap. Mă așteptam să zică: *Ai dreptate. Hai s-o lăsăm baltă!* Dar nu o făcu.

— Nu mai pot continua așa, Alice.

— Așa... cum?

— Așa ciondănindu-mă pentru cărți și cuvinte mari. Tu trăiești într-o lume diferită de a mea. Tot ce spui vine din romane, nu din viață. Mie îmi trebuie o față cu picioarele pe pământ. Și mai ales una care să nu stea cu nasul în cărți toată ziua.

— Dar lucrez la bibliotecă, i-am zis. Cărțile sunt viața mea, așa cum înmormântările sunt viața ta. Mă auzi pe mine plângându-mă vreodată că-ți petreci toată ziua printre sicrie și cadavre?

Își scoase pălăria în fața unui grup de oameni îndoliați ce trecură pe lângă noi în drum spre mașină. După ce aceștia plecară, se întoarse din nou spre mine și zise:

— Cred că ar fi bine să nu ne mai vedem.

— Poftim?

Mă cuprinse un junghi de panică.

Nu era prima oară când ne certam, dar de data aceasta lucrurile merseseră prea departe.

— Ești furios pe mine pentru că folosesc cuvinte pe care nu le înțelegi sau pentru că nu m-am putut abține să citesc puțin în partea mai plictisitoare a înmormântării?

— Și una, și alta. N-avem nimic în comun.

— Dar... dar ieșim împreună de aproape un an și...

M-am oprit înainte să scap o vorbă despre faptul că toată lumea ne consideră deja un cuplu și că părinții noștri se așteaptă să ne căsătorim.

— Tu nu știi să vorbești decât despre acțiunea ultimului roman pe care-l citești. Știi mai multe despre eroinele tale preferate decât despre tine. Iar acum descopăr că preferi să citești despre un personaj inventat decât să asculți ultimul omagiu adus unui om în carne și oase. Tu trăiești în vise, Alice, nu în realitate.

— Nu-i adevărat!

— Nu mai ții minte ziua când citeai în loc să te uiți pe unde mergi și te-ai lovit cu capul de stâlp? Te-ai ales cu un cucui în frunte cât clanța de la ușă. Mai că n-ai rămas lată!

— Atunci n-am fost eu de vină. Încercam să termin cartea în drum spre bibliotecă pentru că trebuia s-o predau în ziua respectivă. Avea o listă lungă de așteptare. Nu sunt singura pasionată de citit, să știi.

— Noroc că nu te-a călcat tramvaiul!

Se opri să ofere brațul unei femei mai în vârstă și s-o conducă la mașină, după care se întoarse la mine.

— Și ai uitat că ai dat foc bucătăriei mamei tale pentru că încercai să citești și să frigi puiul în același timp?

— Unui prosop de bucătărie! Am dat foc unui ștergar!

Am râs, încercând să fac haz de necaz, dar Gordon mă reduse la tăcere cu o privire, silindu-mă să recunosc adevărul.

— Bine... E drept că focul s-a răspândit și la perdelele din bucătărie, dar i se putea întâmpla oricui.

— Mă dau bătut.

Își ridică palmele înfrânt și le lăsă să cadă, lovindu-le de coapse.

— Atunci mă ierți că am citit la înmormântare? I-am întrebat, apropiindu-mă și mai mult de el și privindu-l drept în ochi. N-a fost decât un capitol, cel mult unul și jumătate.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Gordon!

— Îmi pare rău!

Se întoarse să plece.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am bolborosit incoerent:

— Ei bine, dacă asta simți, n-ai decât! Și eu simt la fel.

Am spus-o pe un ton triumfător, dar nu era decât un rol. Cu tenul meu deschis la culoare, obrații îmi trădau orice emoție, și acum ardeau de umilință. Cum îndrăzneam să-mi dea papucii?

Am străbătut semeț distanța de trei străzi până acasă, înghiontită în șold de geanta cu romanul buclucaș. Am auzit-o pe mama trebăluind în bucătărie și am simțit miros de ceapă călită, dar nu m-am oprit până sus, unde m-am închis la mine în odaie. De altminteri, mama nu mă mai ruga s-o ajut la gătit.

Ca să-i fac în ciudă lui Gordon, m-am așezat pe pat și am deschis cartea, reluând lectura de unde o lăsasem la înmormântare. Cu ocazia asta mi se mai potoli și furia și, timp de o oră și jumătate, m-am afundat în drama altcuiva. În final, eroul o salvă pe eroină și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți. Am închis cartea cu un oftat de satisfacție. O clipă mai târziu sosi acasă tata, și mama ne chemă la cină.

Nu le-am pomenit nimic alor mei de ceartă. Eram convinsă că Gordon își va reveni într-o zi, două. De altfel, nici nu mă vedeam cerându-le sfatul. Părinții mei păreau făcuți unul pentru altul și nu se certau niciodată. În plus, ceva îmi spunea că mama va ține cu Gordon. Încă nu mă iertase pentru incidentul cu focul. Mai că n-o apucaseră pandaliile în primele momente de panică, în timp ce se lupta să oprească răspândirea flăcărilor uleioase. Iar când vecinul de alături zărise fumul pe fereastră și chemase pompierii, fusese de-a dreptul distrusă. Reputația ei de bucătăreasă era compromisă! Un cuvânt ales de mine, nu de ea, dar nici că se putea mai nimerit. *Pătată* era un alt cuvânt care i-ar fi descris bine reputația în acel moment.

— Tare tăcută mai ești azi, îmi zise mama în timp ce spălam împreună vasele de la cină. Eu le ștergeam cu unul din ștergarele noi pe care fusese nevoită să le cumpere. Câteva se distruseseră

în tentativa de a înăbuși flăcărilor. Mama se supăraseră și pentru prosoape. „Nu știi că toată țara e în criză, Alice? N-are nimeni bani de aruncat în vânt pe articole de gospodărie, iar noi nici atât. Tatăl tău le dă fiecare bănuț în plus săracilor din parohie, iar tu îi risipești ca apa.”

— M-am certat cu Gordon, i-am zis. De-aia sunt tăcută. M-a supărat foarte tare. Mi-a spus că citesc prea mult și m-a acuzat că trăiesc într-o lume a viselor.

— Hm, ca să vezi!

Am văzut-o dându-și ochii peste cap. S-ar fi convenit să mă consoleze pe mine, nu să-i țină partea lui Gordon! Și nu de sarcasm aveam eu nevoie, ci de un bandaj aplicat cu dragoste pe inima-mi îndurerată. Adevărul era că încă n-aveam dureri de inimă. Nu-mi venea să cred că Gordon vorbise serios.

După ce-am terminat cu vasele, m-am hotărât să plec în vecini, la prietena mea cea mai bună, Freddy Fiore. În realitate o chema Frederica, ca pe o prințesă dintr-o poveste de dragoste italiană, dar toată lumea îi zicea Freddy. Fuseserăm colege încă din clasa întâi, iar după absolvire ne-am înscris amândouă la Școala Normală din Cook County, ca să ne facem profesoare. Niciuna n-aveam o relație stabilă pe vremea aceea și nici perspective de căsătorie, așa că ne-am hotărât să ne continuăm studiile.

Freddy se dovedi o profesoară minunată – una dintre acelea pe care elevii și le amintesc cu drag toată viața. Cariera mea de profesoară se dovedi dezastruoasă. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că nu eram făcută pentru acest rol. Cu personalitatea mea „visătoare” și glasul domol, am fost ignorată cu desăvârșire de elevii mei. Colac peste pupăză, n-aveam decât un metru și cincizeci și șapte de centimetri în înălțime și vlăjganii din școala cu o singură sală unde predam mă depășeau cu ușurință, zădărnindu-mi orice încercare de a menține ordinea.

Prietena mea Freddy, care era aproape la fel de înaltă ca Gordon și crescuse într-o casă cu patru frați, reuși să se impună fără nicio dificultate. Primi recomandări călduroase și un post de profesoară la școala generală unde făcusem clasele primare. În ce mă privește, profesorii de la facultate îmi sugerară discret să nu

aleg o carieră la catedră, recomandându-mi în schimb un post la Biblioteca Publică a orașului. Mi se potrivea de minune.

Am bătut la ușa din dos, autoinvitându-mă în casă, ca de obicei. Am găsit-o pe Freddy în salon citindu-i mamei ei, care suferea de o misterioasă atrofiere a mușchilor. Tatăl îi murise de câțiva ani. Am așteptat să termine capitolul, nerăbdătoare să-mi vărs amarul.

— Ai câteva minute să stăm de vorbă? am întrebat-o după ce închise cartea.

— Sigur.

Găsi un post de radio pentru mama ei, apoi ne-am dus în bucătărie și ne-am așezat la masă. Puțini își mai permiteau să bea ceai sau cafea în vremurile acelea de gravă criză economică. Încă nu plânsesem deloc după despărțirea de Gordon, dar acum mă aflam față în față cu Freddy, buna și miloasa mea prietenă. Lacrimile îmi țâșniră, în sfârșit.

— Ce-i, Allie? Care-i necazul?

— Gordon mi-a dat papucii.

— Cum așa? Ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat și mi-a spus că nu vrea să ne mai vedem.

— Dar n-a vorbit serios, nu? V-ați mai certat voi și înainte și i-a trecut. Mai știi când îi spuneai mereu pe alt nume? Pe numele personajului din romanul pe care-l citeai, nu?

— A fost o greșeală. Oricui i se poate întâmpla.

Freddy mă privi și ridică din sprâncene.

— Credeam că Gordon are o răbdare ieșită din comun...

— Mda, posibil... Dar astăzi n-a fost prea răbdător. Mi-a reproșat incidentul cu focul. Și ziua în care am intrat în stâlp și aproape m-am ales cu o contuzie.

Mi-am scos batista din mânecă și m-am șters la ochi.

— Urât din partea lui să-mi arunce în față toate astea! Doar trebuie să iertăm și să uităm, nu?

— Vrei să mă duc la firma de pompe funebre să stau de vorbă cu el? Întrebă Freddy.

Pe ea puteam conta întotdeauna să-mi sară în ajutor.

— Ai face asta pentru mine?

— Bineînțeles. Când ar fi mai convenabil?

— În seara asta. Rămân eu cu mama ta, dacă vrei. Gordon n-are niciun privesghi programat pentru seara asta și ne-am înțeles să mergem la film, dar el... el mi-a dat papucii! am încheiat cu un suspin.

Freddy mă mai strânse o dată de mână, apoi se ridică și-și îmbracă paltonul.

— Am să fac tot posibilul.

Lipsi aproape trei ore. Pe când se întoarse, mama ei adormise deja în balansoar, iar eu mă întrebam dacă să mă ofer sau nu s-o ajut să meargă la culcare. Nu mă prea pricepeam să am grijă de bolnavi.

— De ce-a durat atâta? am întrebat în clipa când intră pe ușă. Ce-a zis Gordon?

Ne-am dus din nou în bucătărie să stăm de vorbă.

— La început nici n-a vrut să audă de tine. Părea supărat foc. Tocmai se pregătea să plece singur la cinema când am ajuns, așa că m-am oferit să-l însoțesc. M-am gândit că poate dacă petrecem puțin timp împreună, va fi dispus să vorbească despre tine.

— Bună idee. Deci te-ai dus cu el la film...

— Da, dar mai întâi m-a pus să-i jur că n-am să fac o scenă la cinema cum ai făcut tu săptămâna trecută.

— Vezi? Face din țăntar armăsar. N-am făcut nicio scenă. Chiar nu pricep de ce ne-a dat afară omul de ordine.

— Gordon zice că ai început să vociferezi în timpul filmului și să te plângi că nu-i deloc ca romanul original, iar când s-au apucat să-ți facă toți semne să taci, inclusiv Gordon, a intervenit omul de ordine. Încă e furios că n-a putut vedea sfârșitul filmului.

— N-a pierdut prea mare lucru. Doar i-am spus eu cum se termină cartea, care e de o mie de ori mai bună ca filmul. În film au modificat totul, până și motivația personajului principal. Îți poți închipui așa ceva? Cu o asemenea farsă, cum să nu-ți ieși din fire?

— Ei bine, Gordon e încă supărat din cauza asta. Dar după spusele lui, ceea ce a pus capac la toate e faptul că te-a văzut citind la înmormântarea lui Elmer Watson.

— Sărmanul domn Watson! Se dădea în vânt după revista *National Geographic*. Sunt sigură că pe el nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin să mă vadă citind la înmormântarea lui. Omagiile păreau să nu se mai sfârșească.

Freddy se aplecă peste masă și mă cuprinse de mâini.

— Necazul e... și crede-mă că sunt de partea ta, Allie. Doar știi că am fost întotdeauna bune prietene! Dar felul în care a pus problema Gordon când ne-am întors... ei bine, nu pare deloc convins că lucrurile s-ar putea îndrepta între voi. Familia lui are o firmă de pompe funebre. Ceea ce înseamnă că va fi și firma ta, dacă te cere de nevastă.

— Dar nu suntem nici măcar logodiți!

— Știu. Dar el cunoaște regulile nescrise ale meseriei lui și zice că ai întrecut măsura. Tu nu te-ai supăra să vină cineva la bibliotecă și să facă un gest pe care tu-l consideri lipsit de respect?

— Să îndoiaie colțul paginilor în loc să folosească semnul de carte?

— Nu cred că-i *același* lucru... cel puțin nu în ochii lui Gordon.

— Bine. Poți să-i spui că, de acum înainte, promit să nu mai citesc în viața mea la nicio înmormântare. Crezi că asta-l va face fericit?

— Nu știi... Se plânge că nu dai dovadă de prea multă înțelegere în fața suferinței rudelor îndoliate.

— Pentru că am citit un amărât de capitolaș la o înmormântare?

Freddy își desprinse mâinile. Părea să stea ca pe spini pe scaunul de lemn.

— Nu-i numai asta. Mi-a spus și de proiectul tău cu cărțile. Că ai pretenția să le ceară familiilor îndoliate să doneze cărțile celor dragi pentru proiectul Kentucky când vin să stabilească detaliile legate de înmormântare.

— Și-i o idee chiar atât de nebunească? Sunt sigură că mulți s-ar bucura s-o facă.

Citiseram într-un articol din revista *Life* despre nevoia disperată de cărți și reviste a locuitorilor din regiunile izolate din Kentucky. I l-am arătat și bibliotecarei-șefe, care fu de acord să pun o cutie de colectă la ghișeu pentru clienții dispuși să-și doneze cărțile folosite.

— Chiar așa, Freddy. De ce să nu colectăm și la biroul de pompe funebre? Ți se pare o idee chiar atât de rea?

— Să fiu sinceră, Allie, mi se pare o idee groaznică!

— De ce?

— Când a murit tata, ne-a fost destul de greu să facem față durerii și să-i organizăm o înmormântare decentă. Ar fi fost mult prea devreme să ne gândim să-i donăm cărțile.

— Dar oamenii ăștia din Kentucky n-au nimic de citit. Ți poți închipui un trai mai groaznic? Cine mai are nevoie de cărți după ce moare? De ce să nu le dea mai departe, ca să-i ajute pe cei vii?

— Știu, știu. Dar mi se pare puțin cam... insensibil... să-i ceri asta cuiva în timpul pregătirilor de înmormântare.

— Domnului Watson îi plăceau hărțile, am reflectat cu voce tare. Avea un atlas minunat. Să fi știut că va muri, l-aș fi rugat din timp să ne lase cărțile prin testament.

Freddy își drese glasul.

— Să revenim la Gordon. Îmi pare rău, dar nu cred c-am reușit să-l fac să se răzgândească. Am impresia că toate aceste nemulțumiri s-au acumulat rând pe rând de-o vreme încoace.

— Stai așa. El nu știe că nu-i bine să poarte pică? Nu i-ai spus?

— Nu-i vorba de pică, Allie. Mi-a spus că a început să pună lucrurile cap la cap și a ajuns la concluzia că nu sunteți făcuți unul pentru altul.

Ochii mi se umplură din nou de lacrimi.

— Chiar vorbește serios? Vrea să o rupă cu mine? Definitiv?

Freddy încuviință din cap.

— Nu mă poți ajuta să îndrept lucrurile? am implorat-o.

— Aș putea să mai încerc o dată... dacă ești sigură că asta vrei.

— Cum adică? De ce n-aș fi sigură? Doar ieșim împreună de aproape un an.

— Gordon are niște nemulțumiri legitime, la care trebuie să meditezi. Ești gata să citești mai puțin pentru a-ți salva relația cu el? Știu că te-ai plâns și tu de metehnele lui, că nu citește deloc, de pildă, nici măcar ziarul. Toate astea trebuie lămurite. Va trebui să faceți amândoi compromisuri.

— De ce?

— Se spune că asta contează cel mai mult într-o căsnicie... să fii dispusă să te schimbi de dragul celui pe care-l iubești. Imaginează-ți că ai avea de ales: să renunți definitiv la citit sau să-l pierzi pe Gordon. Ce-ai prefera?

— N-aș putea renunța la citit pentru nimic în lume!

Până și gândul mă îngrozea.

— Ador cărțile, Freddy! Poate aș fi de acord să nu le mai duc la capela funerară, dar vorbim aici de două iubiri total diferite: iubirea mea de cărți și iubirea de Gordon. Tu nu adori ceea ce faci? Cum ar fi să trebuiască să alegi între catedră și căsnicie?

— Dacă aș întâlni un bărbat pe care l-aș iubi, aș renunța bucuroasă la catedră pentru el, zise ea, ridicându-se în picioare. Uite ce-i, Allie, du-te acasă și mai gândește-te! E târziu. Poate mâine va vedea și el lucrurile cu alți ochi.

— Vrei să mai vorbești o dată cu el? Stau eu cu mama ta și mâine seară.

— Sigur.

M-am întors acasă și m-am dus la culcare, încă neputând concepe o despărțire de Gordon. Toată lumea zicea că-i o partidă bună. Nu era din cale-afară de arătos, dar avea o slujbă frumușică, neafectată de criza economică. Oamenii continuau să moară, indiferent de creșterea sau prăbușirea bursei de valori.

Ieșeam de-atâta timp cu el, că toți din Blue Island ne considerau un cuplu. Mergeam împreună la recepțiile de la bibliotecă și la picnicuri și urmăream împreună defilările de 4 iulie de pe Strada Principală. Aș fi intrat în pământ de rușine să fi început lumea să șușotească, făcând speculații pe la spate sau punându-mi întrebări de genul: „Unde-i Gordon? De ce nu ești cu Gordon?” Ce le-aș fi răspuns?

Ca să nu mai vorbesc de cei din biserică! Toți enoriașii tatălui meu știau de relația mea cu Gordon. Doar stătea lângă mine duminică de duminică. Cum aș mai fi putut să dau față cu ei sau să-mi țin capul sus?

Tare greu am mai adormit în noaptea aceea. Și colac peste pupăză, terminasem cartea și nu mai aveam nimic de citit.